

Sygn. akt V CZ 117/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa F. F. S.A. w W.

przeciwko J. R.-St. i K. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lutego 2015 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 26 września 2014 r.,

1) oddała zażalenie;

**2) zasądza na rzecz powoda od pozwanych kwotę 1 800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych od wyroku tego Sądu z dnia 30 maja 2014 r. uznając, że wskazana na kwotę 58.958 zł wartość przedmiotu zaskarżenia, jako odpowiadająca należności głównej, nie jest prawidłowa, a pozwani w określonym terminie nie uzupełnili braku formalnego skargi przez podanie wartości zaskarżenia odpowiadającej ich interesowi w zaskarżeniu wyroku w zakresie nie rozłożenia zasądzonej należności na raty.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwani wnieśli o jego uchylenie i zarzucili błędne przyjęcie, że: - wskazana na kwotę 58.958 zł wartość przedmiotu zaskarżenia jest wadliwa; - pozwani zaskarżyli orzeczenie jedynie w części dotyczącej nierozłożenia na raty zasądzonej kwoty; - pozwani nie przedstawili sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia oraz sprzeczne z dowodami ustalenie, że pozwany nie podał wartości przedmiotu zaskarżenia na wezwanie Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Prawidłowe jest stanowisko Sądu Apelacyjnego, że wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest prawidłowa. Aczkolwiek w skardze kasacyjnej zakres zaskarżenia został wskazany przez pełnomocnika pozwanych nieprecyzyjnie poprzez sformułowanie „zaskarżam wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądzoną kwotę 58.958 zł rozkłada na równe raty w wysokości 644,90 zł”, to nie może budzić wątpliwości, że odnosi się on wyłącznie do tej części punktu pierwszego, w której uwzględniono apelację pozwanej co do naruszenia art. 320 k.p.c. i zmieniono wyrok Sądu pierwszej instancji poprzez uchylenie punktu trzeciego zawierającego rozstrzygnięcie o rozłożeniu zasądzonej należności na raty. Oceny tej nie zmienia wniosek skargi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania skoro zarzuty skarżących odnoszą się wyłącznie do naruszenia art. 320 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., a wniosek ewentualny o zmianę wyroku Sądu drugiej instancji dotyczy rozłożenia na raty zasądzonej kwoty i uchylenia orzeczenia w zakresie obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od dnia 2 kwietnia 2011 r. Wskazana przez skarżących wartość przedmiotu zaskarżenia równa wartości należności głównej nie odpowiada

zakresowi zaskarżenia, a więc jej sprawdzenie i wezwanie skarżących do oznaczenia stosownie do interesu wynikającego z nierozłożenia na raty, było prawidłowe. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego zaskarżenie wyroku tylko w części dotyczącej nierozłożenia lub rozłożenia zasądzonej kwoty pieniężnej na raty powoduje, że sprawa nie będąc już sprawą o roszczenie pieniężne pozostaje sprawą majątkową, a więc sam skarżący wyznacza wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 19 § 2 k.p.c.) stosownie do swego interesu w zaskarżeniu. W takim bowiem wypadku skarżący powołuje się na naruszenie swego interesu prawnego, polegającego na konieczności jednorazowego spełnienia świadczenia z odsetkami za przyjęty okres opóźnienia. Wskazana kwota powinna określać wartość naruszonego prawa majątkowego, a uwzględnieniu może podlegać między innymi liczba i wysokość rat, na które została rozłożona lub powinna być rozłożona spłata zasądzonych świadczenia, kwota odsetek, które zobowiązany musiałby zapłacić bez zastosowania rozłożenia na raty albo które uprawniony utraciłby wskutek rozłożenia na raty, lub inne kryteria związane z okolicznościami konkretnej sprawy (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 1971 r., III CZP 95/70, OSNC 1971, nr 6, poz. 96, z dnia 21 czerwca 2012 r., III CZP 35/12, Biul. SN z 2012 r., nr 6, poz. 10, Prok. i Pr. – wkł. z 2014 r., nr 3, poz. 47).

Wbrew zarzutowi, brak formalny skargi nie został uzupełniony w określonym terminie siedmiodniowym, bowiem na wezwanie Sądu doręczone w dniu 10 września 2014 r., pismo skarżących zostało złożone w dniu 18 września 2014 r. (data stempla urzędu pocztowego), zaś rozszerzenie zakresu zaskarżenia w tym piśmie również na kwotę zasądzonych świadczenia nie może być skuteczne jako dokonane po upływie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.

Na marginesie jedynie wskazać trzeba na zupełną nieczytelność zarzutu z punktu 3 zażalenia, jak również uzasadnienia w odniesieniu do treści pisma z dnia 17 września 2014 r., które nie zawiera treści przytoczonych w zażaleniu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie

opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).